

YABLOCHNIKOVA Iryna Ostapivna,

Ph.D., doctoral student at the Institute of Higher Education of the National Academy of Pedagogical Sciences of Ukraine, e-mail: irayablochnikova@mail.ru

TRAINING MASTERS IN FINANCE IN BELGIUM

The summary. Introduction. This publication discloses a set of organizational aspects related to the implementation of effective training and successful formation of professional competence of masters of finance in higher education institutions of the Central European countries. Attention is paid to finance training in the universities of Belgium. The author of the marked features of this activity, both in the public sector institutions providing educational services, as well as private. Also identified universities, which implement training of masters-financiers and content of the programs.

Purpose. The purpose of this article is to analyze the organizational aspects of formation of professional competence of finance professionals in higher education Belgium and clarify the successful borrowing corresponding positive experience.

It is noted that the Master's program-finance at various universities may differ materially. These differences relate to and focus attention on specific issues of the activity of the financier, and the number of academic hours denominated loans are scheduled institution under the relevant programs.

Originality. In the publication the author reviewed the aspects that are common to the system of higher education of central Europe, as well as available-significant differences. Conclusion. Such nuances, according to the author, are largely determined by the current economic situation in these countries and the real level of socio-economic relations in society, as well as centuries-old traditions of the national implementation of the activities in the field of education. In addition, the author has established the possibility of borrowing the existing positive experience of foreign colleagues in the implementation of training of highly qualified economists, in particular, Master in finance in Ukraine.

Key words: vocational training of masters, formation of competence, the European higher education.

Одержано редакцією 12.04.2016
Прийнято до публікації 16.04.2016

УДК 378

СЕМЕНІНА Олеся Петрівна

студентка 4-ДО курсу кафедри дошкільної освіти
Черкаського національного
університету імені Богдана Хмельницького
e-mail: semenina_olesya@mail.ru

ГРА ЯК МЕТОД НАВЧАННЯ ДОШКІЛЬНИКІВ

Анотація. У статті розглянуто гру як метод навчання дітей дошкільного віку. Автором проаналізовано гру як провідну діяльність дошкільників.

Ключові слова: гра, метод, прийом, ігрова діяльність, навчання.

Постановка проблеми. Сучасне розуміння сутності методів значно відрізняється від того, що було прийнято навіть у повоєнний час, що зумовлено їх підпорядкованістю цілям і змісту навчання: з їх зміною поступово змінюються й існуючі уявлення про методи. Сучасні психолого-педагогічні дослідження гри характеризуються зближенням поглядів на неї як на провідну діяльність дітей дошкільного віку, аналізом її виховних можливостей і засобів їх актуалізації.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Значний внесок у теорію методів навчання та дослідження гри як провідної діяльності дошкільників зробили: К. Д. Ушинський, Л. Виготський, О. Запорожець, Д. Ельконін, О. Усова, Н. Михайленко, Н. Короткова, Л. Артемова, Г. Григоренко, К. Щербакова та багато інших вчених.

Мета статті – детально проаналізувати гру як метод навчання дітей дошкільного віку.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасні українські науковці (Л. Артемова, Г. Григоренко, К. Щербакова та ін.) досліджують формування суспільної спрямованості дитини дошкільного віку у грі, розвиток моральних стосунків у творчих іграх

тощо. За їхніми твердженнями, гра містить більші можливості для формування особистості дошкільників, ніж будь-яка інша діяльність, оскільки мотиви її мають велику спонукальну силу і дітям зрозуміле співвідношення мотиву і мети гри [5, 142-143].

У педагогічному процесі дитячого садка гра є засобом виховання, формою організації навчання (дидактична гра), виховання, методом і прийомом навчання дітей.

На рубежі раннього і дошкільного віку виникають перші види дитячих ігор. Це, перш за все, режисерська гра. За нею зразу ж з'являється образно-рольова гра. В ній дитина уявляє себе ким завгодно і відповідно діє. Та обов'язковою умовою розгорнення такої гри є яскраві, інтенсивні переживання: дитину вразила побачена нею картина, і вона сама, в своїх ігрових діях відтворює цей образ, який викликав у неї сильний емоційний відгук [7, 104-105]. Засвоєння рольової поведінки дитиною під час сюжетно-рольової гри виступає могутнім засобом розвитку довільності, як провідної особистісної якості. Дитина навчається вибудовувати свою поведінку, підкоряючись вимогам до ролі, як суспільно схвалюваного зразка поведінки [1, с 105].

Гру як метод навчання, передачі досвіду старших поколінь молодшим люди використовували з давніх-давен. Широке застосування гра знаходить у народній педагогіці, у дошкільних і позашкільних установах. У сучасній освіті, що робить ставку на активізацію та інтенсифікацію навчального процесу, ігрова діяльність використовується в таких випадках: як самостійні елементи в технології для засвоєння поняття, теми та навіть розділу навчального предмета; як елемент більш загальної технології; як урок або його частини (введення, контроль); як технологія позакласної роботи.

У людській практиці ігрова діяльність виконує такі функції: розважальну (це основна функція гри – розважити, принести задоволення, надихнути, збудити інтерес); комунікативну: освоєння діалектики спілкування; – самореалізації в грі як полігоні людської практики; терапевтичну: подолання різних труднощів, що виникають в інших видах життєдіяльності; діагностичну: виявлення відхилень від нормативної поведінки, самопізнання в процесі гри; корекції: внесення позитивних змін в структуру особистісних показників; міжнаціональної комунікації: засвоєння єдиних для всіх людей соціальнокультурних цінностей; соціалізації: включення в систему суспільних відносин, засвоєння норм загальнолюдської моралі та цінностей [2, 3].

Різновидом навчально-ігрових занять можуть бути сюжетно-ігрові заняття, яке вирізняє наявність єдиної сюжетної лінії, що є стрижнем всього заняття та визначає його логіку. Ігрові елементи можуть бути представленими театралізацією, драма-тизацією, ігровими ситуаціями, рухливими, словесними іграми тощо [4, 40].

У процесі навчання вихователь використовує різні методи і прийоми. За допомогою методів навчання педагог домагається засвоєння дітьми знань, формування в них умінь і навичок, розвитку пізнавальних здібностей. Він використовує прийом – частина методу.

Взаємозв'язок методів і прийомів навчання в дидактиці – рухливий і залежить від функції, які вони виконують. Тому в педагогічній літературі одні й ті самі поняття нерідко вживаються як у розумінні “метод”, так і в значенні “прийом”. Це, зокрема, стосується аналізу, синтезу, індукції, дедукції, узагальнення, порівняння [6, 189-190].

Дидактичні засоби, як і методи, організаційні форми, є частиною педагогічної системи. Вони виконують такі основні функції: інформаційну, засвоєння нового матеріалу, контрольну. Вибір засобів навчання залежить від дидактичної концепції мети, змісту, методів, форм і умов навчального процесу [3, с 86].

У сучасній педагогіці гра розглядається як провідний вид діяльності дитини, в якій поєднуються риси, характерні для будь-якої соціальної діяльності (цілеспрямованість, усвідомленість, активна участь) та специфічні, притаманні лише грі (свобода і самостійність, самоорганізація дітей, наявність творчої основи, обов'язкове почуття радості і задоволення).

Крім цих загальних рис, гра має специфічні функції, зумовлені психологічними особливостями цього виду діяльності, характерними саме для неї.

По-перше, гра – це вільна, самостійна діяльність, що здійснюється за особистою ініціативою дитини, де значною мірою реалізується бажання виявити свій задум, по-своєму діяти, змінювати реальне життя.

По-друге, гра завжди пов'язана з ініціативою, вигадкою, кмітливістю, винахідливістю. У цьому процесі активно працює уява дитини, емоції та почуття. В одних іграх творчість пов'язана з побудовою сюжету і вибором змісту, ролі, в інших виявляється у виборі способів дій, в їх варіативності. Багато ігор вимагають уміння погоджувати партнерів, виходячи з цього, швидко змінювати тактику своєї поведінки чи способи дій (рольові, рухливі ігри).

По-третє, гра характеризується значною емоційною насиченістю. Більшість дослідників відзначають силу і природність почуттів, які переживає дитина і які пов'язані з виконуваними ролями: турбота, ніжність "матері", відповідальність "лікаря", справедливість "вихователя" тощо[4, 26-27].

Висновки і перспективи подальших досліджень. Гра – пріоритетна діяльність дітей дошкільного віку. Вона є засобом виховання, формою організації навчання (дидактична гра), виховання, методом і прийомом навчання дітей. Функція гри – її різноманітна корисність: покращення емоційного стану дитини, фізичний розвиток, індивідуалізація дошкільника. У кожного виду гри своя корисність. Важливе значення гри полягає в тому, що діти в невимушеній формі, відтворюючи світ дорослих, засвоюють моральні норми, отримують уявлення про професійні та сімейні ролі. Гра забезпечує розвиток у дошкільників рухових, розумових та мовленнєвих навичок. Діти, відображаючи в грі різні сторони життя та особливості діяльності дорослих, поповнюють і уточнюють свої знання про навколишній світ, вчаться співпереживати і відрізняти вимисел від реальності.

Список використаної літератури

1. Дуткевич Т. В. Дитяча психологія. навч. посіб./ Т. В. Дуткевич – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 424 с.
2. Колінко О.А., Сливінська Т.О.Абетка успішної адаптації / О. А. Колінко, Т. О. Сливінська – Миколаїв, 2005 – 44с.
3. Мойсеюк Н. Є. Педагогіка. / Н. Є. Мойсеюк – К.: 2001, 608 с
4. Організація дитячої ігрової діяльності в контексті наступності дошкільної та початкової освіти : навч.-метод. посіб./ за ред. Г. С. Тарасенко. – К. : Видавничий Дім «Слово», 2010. – 320 с.
5. Поніманська Т.І. Дошкільна педагогіка : навч. посіб. / Т.І. Поніманська – К.: Академвидав, 2006. – 456 с
6. Савченко О.Я. Дидактика початкової школи: Підручник для студентів педагогічних факультетів / О.Я. Савченко – К.: Абрис, 1997. – 416 с.
7. Скрипченко О. В., Долинська Л.В. Вікова та педагогічна психологія: Навч. посіб. / О. В. Скрипченко, Л. В. Долинська, З. В. Огороднійчук та ін.– К.: Просвіта, 2001.– 416 с.

References

1. Dutkevuch T.V. Child's psychology. educational manual / of T.V. Dutkevuch – K.: Center of educational literature, 2012. are 424p.s
2. Kolinko O.A., Sluvinska T.O. Alphabet of successful adaptation / of O. A. Kolinko, T. O. Sluvinska is Mykolaiv, 2005 – 44 p.s
3. Moysyuk N. E. Pedagogics. / N. E. Moysyuk - K.: 2001, 608 p.s
4. Organization of child's playing activity is in the context of the following of preschool and initial formation : of educational manual / after release G. S. Tarasenko. – K. : Publishing House "Word", 2010. are 320 p.s
5. Ponimanska T.I. Preschool education : teach. guidances. / T.I. Ponimanska – K. : Akademvydav, 2006. – 456 p.s
6. Savchenko O. J. Didactic Elementary School: Textbook for students of Faculty of Education / O. J. Savchenko – K. : outline, 1997. – 416 p.
7. Skripchenko O.V., Dolynska L. V. Developmental and Educational Psychology: Training guidances / A.V. Skripchenko, L.V. Dolynsky, Z. V. Ogorodniychuk – K. : Education, 2001. – 416 p.

Semenina Olesya Petrivna, student of the 4th year of preschool education Bohdan Khmelnytsky National University at Cherkasy

e-mail: semenina_olesya@mail.ru

GAME AS A METHOD OF TEACHING PRESCHOOLERS

Summary. Introduction. Current understanding of the essence of methods very different from what has been made even in the postwar period, due to their subordinates the objectives and content of education: they change gradually changing and existing understanding of the methods. Modern psychological and pedagogical studies of play characterized by convergence of views it as a top activity preschoolers, analysis of the educational capabilities of their actualization.

Purpose. The purpose of the article is to analyze in detail the game as a method of teaching preschool children.

Results. The game – an activity in which the child first emotionally, intellectually and learns the whole system of human relationships. The essence of the game as the leading activity lies in the fact that children in the game reflect different aspects of life, especially of adults acquire and refine their knowledge about the world.

Originality. Modern Ukrainian scientists are exploring the formation of social orientation child of preschool age in the game, the development of moral relations in creative games and more. According to them, the game provides more opportunities for identity formation preschool children than any other activity because its motives are of great persuasive power and granted to children ratio motive and goal of the game.

Conclusion. The game - a priority activity of preschool children. It is a means of education, a form of learning (didactic game), education methods and techniques of teaching children. Feature of the game - its various benefits: improved emotional state of the child, physical development, individualization preschooler. Each type of game has its own utility. The importance of the game is that the children in a relaxed manner recreating the adult world, learn moral standards get an idea of professional and family roles. The game provides motor development in preschoolers, mental and speech skills. Children reflecting the various aspects of the game and features of adult supplement and refine their knowledge about the world, learn to empathize and to distinguish fantasy from reality.

Keywords: *game, method, reception, playingactivity, studies.*

*Одержано редакцією 12.05.2016
Прийнято до публікації 16.05.2016*

УДК 37.372

ГУЛЯН Рузана Саргісовна

студентка 4 – ДО курсу кафедри дошкільної освіти
Черкаського національного університету
імені Богдана Хмельницького
e-mail: ruzanka.gulyan@mail.ru

РОЛЬ АДАПТАЦІЇ У СОЦІАЛІЗАЦІЇ ДИТИНИ В ДОШКІЛЬНОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

Анотація: У статті розглянуто поняття адаптації та її зв'язок з соціалізацією дитини до навколишніх умов. Автором проаналізовані дослідження таких вчених як А. Рогальської, Л. Виготського, В. Семенова та ін. Розглянуто залежність процесу соціалізації від адаптації дитини до умов дошкільного навчального закладу.

Ключові слова: адаптація, адаптація навчальна, адаптація соціальна, соціалізація, адаптаційні можливості.

Постановка проблеми. Останнім часом існує багато наукових праць з дослідження адаптації дітей у дошкільному навчальному закладі. Сьогодні особливо актуальною є проблема постановки і вирішення педагогічних умов адаптації малят в дошкільному навчальному закладі. Реалії сучасного життя підтверджують, що в педагогічній сфері недостатньо вивчене це питання.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. У психології і педагогіці значний внесок у дослідження питання зробили Л. Виготський, Т. Кузнецова, А. Рогальська, Л. Павлова, В. Семенов та ін., розглядаючи соціальне середовище з позицій інтеграції в ньому дитини. Також цьому питанню приділяється велика увага філософами, психологами і соціологами І. Бех, А. Богуш, В. Бочарова, Н. Василенко, Л. Гумільов й багато інших учених.

Мета статті – проаналізувати і з'ясувати роль адаптації в процесі соціалізації дитини до дошкільного навчального закладу.

Виклад основного матеріалу дослідження. Цілеспрямоване дослідження питання адаптації дітей дошкільного віку до умов ДНЗ не можливе без аналізу поняття «адаптація» з різних сторін, зокрема, обсяг зібраного матеріалу дає нам різні тлумачення терміну. У результаті роботи з словниковими визначеннями натрапляємо на такі формулювання.

Український педагогічний словник дає три визначення стосовно адаптації: «адаптація», «адаптація професійна» і «адаптація соціальна». Даний словник тлумачить поняття «адаптація» (від. лат. adaptatio – пристосування) у навчанні – спрощення тексту для